

hvad man forstaaer ved Taterere, og om Bestemmelsen kun skulde gælde udenlandske eller tillige indenlandske Taterere. Dertil maa jeg svare, at den gælder kun udenlandske Taterere; den gælder ikke, hvis de paagældende Taterere er kommet herind for mange Aar siden og har levet her i Landet, fordi de altsaa kom herind under den da gældende Lovgivning. Det ærede Medlem siger: Men hvorfor skal man stille sig saaledes særlig overfor Taterere? Der er mange andre, man burde stille sig paa samme Maade overfor, f. Eks. politiske Agitatorer, Ministre o. s. v. Jeg indrømmer, at der vilde være mange Ministre, som det vilde være godt at sende ud af Landet, men det kan vi overhovedet ikke, fordi de har Indfødsret og derved er beskyttet mod Udvisning. Dette finder jeg for Resten er en god Regel. Jeg vilde ikke holde af, at enhver ny Regering skulde kunne sende de tidligere Ministre ud af Landet. Lad os derfor endelig holde paa, at naar man har Indfødsret her i Landet, har man Lov til at være her. Dette har vi holdt paa i Masser af Aar, og det er en international Regel, at Indfødsret giver Beskyttelse mod Udvisning.

Brandes: Den højtærede Justitsminister behøvede ikke at underrette mig om, at naar man har Indfødsret her i Landet, kan man ikke udvises. Jeg ved ikke af, at jeg ved noget Udtryk har givet til Kende, at jeg ikke kendte denne Regel, og jeg ved ikke, hvad dette har med den foreliggende Sag at gøre. Jeg tror heller ikke, jeg har sagt et eneste Ord om, at man skulde udvise politiske Agitatorer eller Ministre. Dette er ikke faldet mig ind et Øjeblik, det er den højtærede Ministers Fantasi, der løber af med ham ved denne Lejlighed; noget saadant har jeg ikke en Gang antydnet. De, der har Indfødsret her i Landet, er sikret imod at blive udvist. Men den samme Ret havde tidligere alle fremmede her i Landet, som havde haft Ophold her mere end 2 Aar; selv om de ikke havde erhvervet Indfødsret, havde de i saa Henseende samme Ret som de indfødte. Denne Ret har vi for deres Vedkommende ophævet ved en midlertidig Lovgivning under Verdenskrigen. Der er intet Menneke, som ikke forstaaer, hvorfor vi den Gang gjorde dette, og man er blevet ved med det nogle Aar derefter, og den højtærede Justitsminister har Aar efter Aar fremsat Lovforslag om midlertidig Ophævelse af den Ret, den fremmede tidligere havde. Jeg ved ikke, hvorledes den

højtærede Minister kan sige, at fordi jeg i Fjor erklærede, at jeg vilde gaa med til en midlertidig Forlængelse af Loven for et Aar, skulde jeg derigennem have givet Tilsagn om, at jeg vilde gaa med til, at denne Lovgivning blev vedvarende. Naar jeg i Udvalget bestemt erklærede — hvad den højtærede Justitsminister ikke behøver at erindre, men maaske erindrer —, at jeg vilde gaa med til Loven, hvis den netop ikke blev gældende for 2 Aar, som Ministeren havde foreslaaet, hvis den altsaa begrænsedes til eet Aar, kan jeg ikke indrømme, at jeg derigennem har givet Tilsagn om at ville gaa med til en vedvarende Lovgivning i den Retning, her er Tale om. Tværtimod, hele Rigsdagens, Regeringens og særlig den højtærede Justitsministers Stilling til denne Lov har jo været den, at man ikke skulde bort fra Bestemmelsen om, at 2 Aars Ophold her i Landet beskytter imod Udvisning, men at Loven kun skulde gælde midlertidig, nemlig saa længe Forholdene gjorde det naturligt. Og naar den højtærede Minister saa efterviste, at han kun havde benyttet den omtalte Regel i nogle ganske faa Tilfælde overfor Personer, som vi meget godt kunde være tjent med at blive af med, finder jeg dog, at der i mit Standpunkt laa en Art Anerkendelse overfor den højtærede Minister, som jeg synes, han kunde have taget sig til Indtægt. For han har jo ikke altid været saa uhyre anerkendt, heller ikke i Folketinget, end ikke indenfor sit eget Parti. Jeg synes, han kunde have taget sig til Indtægt, at jeg paa Grund af den Maade, hvorpaa Ministeren havde praktiseret Loven, vilde være med til at forlænge den for ham endnu et Aar.

Akkurat paa samme Maade vil jeg stille mig i Aar. Skønt den højtærede Minister ikke havde Skygge af Opfordring dertil, — heller ikke gennem det, der staaer i Folketingsudvalgets Betænkning —, kommer han og siger: Skal vi ikke gøre Loven vedvarende? Naturligvis svarer vi, som ikke mener, at den gamle Lovgivning, vi havde, var andet end forstandig og human, at dette vil vi ikke være med til. Loven skal ikke gøres vedvarende; thi dens hele Karakter er midlertidig og beregnet paa ganske abnorme Forhold, og vi kan ikke være tjent med, at Ministeren siger: Den europæiske Lovgivning maa vi følge. Ja, hvad er den europæiske Lovgivning i dette Øjeblik? Regner Ministeren dertil f. Eks. Forholdene i Rusland? Jeg antager, at der overhovedet ikke er nogen, som kan komme ind i Rusland, undtagen han er i Besiddelse af et